

“M’agraden els personatges fermes perquè sempre parlem dels febles”

Jo Alexander (Barcelona, 1977), cantant del grup Los Ángeles, publica als Quaderns Crema la seva primera novel·la en català, *L’hivernacle*, ambientada a Provença, durant la Segona Guerra Mundial.

—**Situeu la novel·la a la Provença de la Segona Guerra Mundial i, tot i que hi ha referències als soldats alemanys i al perill que corren els jueus, els vostres personatges es mouen al marge del conflicte, com si no els angioxés, la guerra.**

—Sí. No volia que la guerra en fos la protagonista. Volia que els personatges estiguessin una mica aïllats, com si visquessin en un hivernacle. Viuen en un poble tranquil, resignats. Com que no hi ha guerra a la zona no vaig voler fer-la gaire present. Sí, veuen passar alguna patrulla alemanya, i hi ha un misteri sobre la desaparició d’un noi, però res més. D’una altra banda, he tingut la sort que al meu pare li interessa molt la Segona Guerra Mundial i era el meu conseller. Per això puc explicar que molta gent podia entrar i sortir de França amb força normalitat.

—**Dieu poca cosa de la psicologia dels personatges, fins i tot de les seves situacions anímiques; no els interioritzeu. Com si els filméssiu.**

—No m’agrada ser explícita ni explicar com se sent un personatge, sinó que intento, mitjançant els seus actes —com agafa una tassa de te, per exemple—, transmetre’n l’estat vital. De tota manera, la major part dels personatges són una mica hermètics, sobretot Jane i Anna. Són en general fermes, en el sentit que no són febles anímicament. Aguanten bé. Això m’agrada perquè sempre parlem de les febleses de la gent i els personatges fermes sempre m’han cridat l’atenció.

—**Us agrada sorprendre el lector amb canvis sobtats de personatge. Aneu constantment de l’un a l’altre. El lector ha d’estar molt atent per saber, a cada moment, de qui parreu.**

—Sí. En sóc conscient, però no és premeditat.

—**Penseu que és un tret estilístic que us personalitza i que, a més, fa àgil i tens alhora el relat?**

—És un tret estilístic i prou. No penso si crea tensió o no. L’estil em diu que queda millor així. Em preocupa molt,



TINA BAGUÉ

Jo Alexander publica als Quaderns Crema *L’hivernacle*, la seva primera novel·la en català.

l’estil. El tema de les històries tant me fa. L’important és l’estil, com és explicada la història. Això determina què és literatura o què no ho és.

—**La novel·la cavalca sobre un doble misteri. Sempre, el de les vides de cada personatge, en algun cas les passades, i les relacions que es poden establir entre ells. I, en segon lloc, el misteri de la desaparició del noi. Éreu conscient que els dos misteris servien per a reforçar l’interès del lector?**

—Sí, en vaig ser conscient quan vaig tenir-los tots dos i vaig pensar, vejam, com els combino, com agafo el lector de la maneta, sense que quedi forçat ni feixuc.

—**D’una altra banda, no es tractava de construir uns passats, uns secrets, extraordinaris o sorprenents. Llavors la vida vulgar d’aquell estiu hauria quedat empetitida.**

—Exactament. La meva intenció no era que tota la novel·la

girés a l’entorn d’aquests secrets, sinó de fer un retrat d’una situació en el temps, durant un estiu una mica estrany. Volia plasmar uns personatges que són fora del seu lloc. Així, la June, una noia consentida i de classe alta, la trobem situada en un poble de pagès. I el soldat, no cal dir-ho, és el que potser és més fora de lloc. És això, que m’interessava de subratllar.

—**La novel·la segueix sempre el mateix fil. Per això m’ha sorprès que l’hàgiu dividida en quatre capítols, i, a més, titulats de forma molt imaginativa. Per raons comercials?**

—No. M’agraden molt les novel·les repartides en capítols. Són espais. Necessito un cert ordre. Per això també separo les escenes amb un punt envoltat d’un espai en blanc. I poso títols amb gràcia als capítols perquè el nom porti el lector a continuar llegint. Ja que és un títol, ha de tenir un encant especial. El títol ha d’atreure el lector.

—**Què vàreu tenir primer, el marc o els personatges?**

—Una imatge. La imatge d’un jardí. Perquè m’agrada molt de passejar-hi. I per la mateixa època o més tard em surgeix la idea del soldat que s’amaga, i si s’amaga és perquè hi ha una guerra, i a partir d’aquí vaig anar enllaçant idees.

Lluís Bonada